

Arrest

nr. 73 182 van 12 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD, loco advocaat E. SCHOUTEN, en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 14 september 2009, verklaart er zich op 15 september 2009 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 28 september 2011, verstuurd op 29 september 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in de provincie Panshir, in het dorp Tulkha, waarheen jullie vanuit Kaboel terugkeerden toen de taliban de macht namen. U bent Tadzjiekse van etnische afkomst en een soennitische moslima. U stelt te vrezen voor uw leven in Afghanistan, omdat u in 1999 bent weggelopen met uw huidige partner, met wie u drie minderjarige kinderen heeft. U verklaart dat u en S. geliefden waren in jullie dorp. Toen uw familie vermoedens koesterde, werd S. door o.a. uw broer en de kozijn van uw vader, G. A., met een mes verwond. U werd door uw familie bedreigd

en korte tijd later gedwongen uitgehuwelijkt aan G. A. Toch slaagde u erin S. sporadisch op geheime plaatsen te spreken. Twee maanden na uw huwelijk bent u samen met hem weggelopen. Jullie gingen naar zijn zus in Kaboel en de volgende dag reisden jullie verder richting Iran. In Bam woonde een neef van uw man en daar bent u gehuwd met S. U kreeg drie kinderen. Na de zware aardbeving in Bam keerde de zoon van de neef van uw man terug naar Afghanistan en zo herstelde zich het contact met zijn familie. Uw moeder zocht ook contact met hen en zo heeft u het contact met uw moeder hersteld. Uw moeder werd verstoten door uw stiefvader (broer van uw vader) omdat er vermoedens waren dat ze op de hoogte was van uw ontsnapping. Ze werd bedreigd en gewaarschuwd geen contact met u te hebben. In Iran had u geen verblijfsstatuut. Het leven was er hard, uw kinderen konden niet naar school en uw man werd verschillende keren gearresteerd. Hierop besloten jullie in 2009 Iran te verlaten richting Europa. In België diende u een eerste asielaanvraag in op 15 september 2009. De Dienst Vreemdelingenzaken vroeg om overname aan Griekenland. Op 23 april 2010 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw asielaanvraag niet ontvankelijk was. Op 3 november 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. U bent niet teruggekeerd naar Afghanistan. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood of gestenigd worden door de familie van uw eerste echtgenoot. Uw moeder stuurde u verscheidene documenten op in België van uw schoonbroer, uw oom en uw broer die allen een functie hebben binnen de huidige overheid, alsook documenten inzake de functie van uw vader en zijn overlijden. U legt ook een taskara neer.”

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

“U legt immers geen enkel concreet bewijs voor van het feit dat u – voor uw huidige huwelijk – al eerder zou gehuwd geweest zijn. Uw verklaringen zijn verder onvoldoende overtuigend om op zich voldoende bewijs te vormen voor een eventuele nood aan internationale bescherming. U heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt daadwerkelijk een gedwongen huwelijk te zijn ontvlucht en vervolgens, zonder officiële scheiding, te zijn gehuwd met S. en uit hoofde daarvan een gegronde vrees te hebben in Afghanistan. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS concludeert dat u geen oprechte inspanningen geleverd hebt om het cruciale element van uw relaas – namelijk uw eerste huwelijk – te staven met bewijsstukken. Gezien dit eerdere huwelijk én het feit dat u weggelopen bent van die echtgenoot rechtstreeks te maken hebben met uw huidige vrees lijkt het niet meer dan normaal dat u in staat zou zijn stukken voor te leggen die staven dat u daadwerkelijk gehuwd was met G. A. Gezien u wél in staat was om andere documenten van uw familie te laten opsturen, komt het immers weinig overtuigend over dat u er niet in slaagde bewijsstukken, foto's of andere bevestigingen voor te leggen van uw eerste huwelijk. Dat er hierdoor ernstige twijfels rijzen over het feit dat u al eerder gehuwd was met G. A. wordt verder bevestigd door de volgende vaststellingen: Ten eerste is het onvoldoende geloofwaardig dat u na uw huwelijk met G. A. er nog in slaagde om met S. af te spreken en jullie vlucht te beramen. Gezien het feit dat er voor uw huwelijk al vermoedens waren van jullie relatie, S. omwille van die redenen zou zijn aangevallen, en u kort daarop gedwongen zou zijn geweest te huwen met een kozijn van uw vader (gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p. 2), kan ervan worden uitgegaan dat de controle op uw doen en laten verhoogd was. Dit zal zeker het geval geweest zijn na het gevecht waarbij uw broer en uw toekomstige echtgenoot S. hadden verwond. U verwijst, net als uw man, naar de mogelijkheden in een dorp om elkaar in het geheim te zien (gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p. 3 en gehoorverslag man p. 8). Echter, in een dorp waar iedereen elkaar kent is de sociale controle dermate dat u onvoldoende aannemelijk maakt, na het gevecht en vervolgens na uw huwelijk, nog voldoende in de gelegenheid te zijn geweest om afspraken te maken betreffende jullie ontsnapping. U noch uw man geven ter zake gedetailleerde en overtuigende verklaringen (gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p. 3 en gehoorverslag man p.7). Bovendien hebben jullie het publieke vervoer genomen naar Kaboel, waarbij de kans dat jullie werden gezien door andere dorpsbewoners aanzienlijk is (gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag man p.8). Verder is het opmerkelijk dat u verklaart dat uw familie geen wraak heeft genomen op de familie van S. (gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p.3 en 4), terwijl hij verklaart dat zijn familie na herhaalde problemen en mishandeling van zijn vader, beslist heeft terug te keren naar Kaboel, waarna de problemen zich niet meer voordeden omdat ze “elkaar niet meer zien” (gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag man p.8). Dit is bevreemdend, gezien de meeste mannelijke leden van uw familie een functie hebben bij de overheid, uw broer in Kaboel woont, en uw “schoonbroer”, de broer van G. A., een kolonel bij de politie is (zie documenten en gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p. 4 en gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag man p.9), kan er van worden uitgegaan dat de familie van uw man ernstige problemen zou ondervinden indien u werkelijk als

gehuwde vrouw zou zijn gevlucht met een andere man. Bijgevolg concludeert het CGVS dat er weinig geloof kan gehecht worden aan het feit dat u met de echtgenote van iemand anders het land bent uit gevlucht. Verder is het ook uiterst bevreemdend dat uw moeder erin slaagt om, ondanks ernstige bedreigingen (gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p. 3) achter de rug van haar zoon en uw familie en de familie van G. A. documenten te sturen van de broer van G. A., van uw stiefvader die uw moeder verstoten heeft en waarvan ze gescheiden leeft, van uw broer en van uw vader. Bovendien beweerde uw echtgenoot, dat uw moeder verstoten werd omdat ze deze documenten had opgestuurd (gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag man p.9), wat door u wordt tegengesproken (gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p. 3). Uw man beweert verder dat uw moeder voor uw 'taskara' heeft gezorgd, terwijl zijn broer voor die van hem heeft gezorgd (gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag man p.5). Het is echter bevreemdend dat dit op dezelfde dag gebeurde, namelijk 12.11.1387 (01 februari 2009). Samenvattend kan gesteld worden dat er weinig geloof kan gehecht worden aan de kern van uw asielrelaas. U heeft het CGVS niet kunnen overtuigen van het feit dat u, die verklaart gehuwd te zijn geweest met G. A., vervolgens met een andere man Afghanistan ontvluchtte – en er later ook mee huwde – en hierdoor vreest gestenigd of gedood te worden bij terugkeer naar Afghanistan. In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. De door u neergelegde documenten, alsook uw 'taskara', kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het betreft documenten die iets zeggen over de achtergrond van uw familie maar die in het geheel niet aantonen dat u in het verleden gehuwd was met G. A. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Pansjir, meer bepaald in het district Gench, te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Pansjir, Logar, Kapisa, Bamyān, Daykundi en Kabul)" dd. 27 augustus 2010, updated 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de provincie Pansjir vaak niet voorkwam in de berichtgeving omdat er nagenoeg geen veiligheidsincidenten plaatsvonden. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Pansjir een complementaire vorm van bescherming te bieden. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Pansjir actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader

van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster vraagt om haar subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoekster stelt vooreerst dat zij sinds haar zeventiende in Iran heeft gewoond en daardoor een minder behoudsgezinde levensstijl heeft, waardoor zij bij een terugkeer naar Afghanistan een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. Zij verwijst hiervoor naar richtlijnen van UNHCR en naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verzoekster stelt verder dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de toestand van de ontheemden in Afghanistan. De bestreden beslissing betwist niet dat verzoekster twaalf jaar in Iran heeft gewoond. Zij haalt verschillende rapporten aan die over de toestand van de ontheemden in Afghanistan handelen.

Verder stelt verzoekster dat geen enkele streek in Afghanistan veilig is. Zij verwijst hiervoor naar het arrest M.S.S. tegen Griekenland en België van 21 januari 2011 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zij voegt eraan toe dat men door onveilig gebied moet reizen, meer bepaald door Kapisa, om van Kabul naar Pansjir te gaan.

Tot slot stelt verzoekster dat het risico bij een terugkeer naar Afghanistan moet worden onderzocht voor elk lid van de familie. Verzoekster verwijst naar de artikelen 2, 3 en 14 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, respectievelijk het recht op leven, het recht op menselijke integriteit en het recht op onderwijs. Zij stelt dat in Afghanistan ongeveer één kind op vier de leeftijd van vijf jaar niet bereikt, dat er in Afghanistan door de oorlog een gebrek is aan medische en sociale structuren en dat volgens Unicef slechts 66% van de jongens en 40% van de meisjes naar de lagere school gaan en 18% van de jongens en 6% van de meisjes naar de middelbare school. Zij wijst ook op de antipersoonsmijnen die elke dag kinderen doden of verminken.

2.2. De Raad is van mening dat verzoekster niet kan worden erkend als vluchteling en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad sluit zich aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat weinig geloof kan worden gehecht aan de kern van verzoeksters asielrelaas, meer bepaald het feit dat zij als echtgenote van iemand anders Afghanistan is ontvlucht, vervolgens een tweede huwelijk heeft gesloten met haar huidige echtgenoot in Iran en hierdoor vreest gestenigd of gedood te worden als zij naar Afghanistan terugkeert. Verzoekster betwist deze motieven niet in haar verzoekschrift. Deze motieven blijven derhalve overeind en worden door de Raad beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoekster haalt aan dat zij een risico loopt in geval van een terugkeer naar Afghanistan omdat zij een minder behoudsgezinde levensstijl heeft nu zij sedert haar zeventiende in Iran heeft gewoond. Niet enkel kan worden vastgesteld dat verzoekster hiervan nooit eerder gewag heeft gemaakt, zij brengt bovendien geen enkel element bij dat dit voorgehouden risico op onmenselijke of vernederende behandeling in haar concrete geval kan ondersteunen. Zij beperkt zich tot een verwijzing naar algemene rapporten en een arrest in een specifiek dossier hetgeen niet volstaat om haar eigen specifieke risico in concreto aan te tonen.

Verzoekster verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende algemene rapporten om de ongunstige situatie voor ontheemden in Afghanistan aan te klagen. Verzoekster beperkt zich ook hier tot een verwijzing naar algemene rapporten zonder deze concreet op haar persoonlijke situatie te betrekken. Verzoekster kan hoe dan ook in tegenstelling tot wat zij beweert in haar verzoekschrift, terugvallen op een familiaal netwerk in Afghanistan. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt immers dat beiden er wel degelijk over een familiaal netwerk beschikten aangezien zowel verzoekster als verzoeker contacten onderhielden met hun familie vanuit Iran. Overigens heeft verzoekster ook nu nog steeds contacten met haar moeder aangezien deze haar blijkens de bestreden beslissing een aantal documenten opstuurde om haar asielaanvraag te ondersteunen.

Met betrekking tot haar minderjarige kinderen maakt verzoekster niet aannemelijk dat deze internationale bescherming behoeven. Zij verwijst immers louter naar de algemene toestand in

Afghanistan zonder deze concreet te betrekken op de persoonlijke situatie van het gezin. Een dergelijke bewering volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers en/of hun kinderen geen recht op menselijke integriteit of geen recht op onderwijs zou hebben. Om een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar moet de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk maken.

De Raad stelt verder vast dat het arrest M.S.S. tegen Griekenland en België van 21 januari 2011 van het Europees Hof voor de Rechten weliswaar stelt dat geen enkele streek in Afghanistan veilig is, maar niet stelt dat in heel Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In casu kan tenslotte nog gewezen worden op een uitspraak van het EHRM waarin het hof oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (CASE OF N. v. SWEDEN (Application no. 23505/09) 20 juli 2010): *"Whilst being aware of the reports of serious human rights violations in Afghanistan, as set out above, the Court does not find them to be of such a nature as to show, on their own, that there would be a violation of the Convention if the applicant were to return to that country. The Court thus has to establish whether the applicant's personal situation is such that her return to Afghanistan would contravene Article 3 of the Convention.)"*.

De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat er voor burgers in de provincie Pansjir op dit ogenblik geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekster betwist dit niet in haar verzoekschrift. De Raad neemt ook hier de motieven van de bestreden beslissing over.

De Raad erkent dat bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming niet alleen de veiligheidstoestand in de streek van herkomst moet worden bekeken maar ook moet worden nagegaan of de vreemdeling naar zijn streek kan terugkeren zonder een reëel risico op ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt echter vast dat verzoekster niet aantoont dat zij niet naar haar streek kan terugkeren zonder dit risico te lopen. Verzoekster stelt dat zij door onveilig gebied moet reizen om haar streek te bereiken, meer bepaald door Kapisa. Zij toont echter niet aan dat Kapisa wordt geteisterd door een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat Pansjir niet via andere wegen of op andere wijzen kan worden bereikt. De Raad wijst erop dat de bewijslast in de eerste plaats bij de asielzoeker zelf ligt en dat het aan hem is om aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Ten overvloede kan worden nog opgemerkt dat verzoekers over een verblijfsalternatief in Kabul beschikken. Verzoekster verklaarde namelijk zelf dat zij oorspronkelijk afkomstig is van Kabul, dat de hele familie verhuisde naar Pansjir na de machtsovername van de Taliban (gehoorverslag, 2) en dat haar broer, moeder en zussen momenteel allen terug in Kabul verblijven (verklaring, 3 februari 2011, 30). Ook verzoeksters echtgenoot verklaarde dat haar hele familie momenteel terug in Kabul verblijft (gehoorverslag, 4).

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER